

MINISTEREN

Boligudvalget
Folketinget

Dato 16. november 2020
J. nr. 2020-8694

Frederiksholms Kanal 27 F
1220 København K

Telefon 41 71 27 00

Boligudvalget har i brev af 11. november 2020 stillet mig følgende spørgsmål vedrørende L 10 – Forslag til lov om ændring af lov om almene boliger m.v., lov om midlertidig regulering af boligforholdene og lov om friplejeboliger (Landsbyggefondens rammer 2021-2026, sammenlægning af boliger, grundkapital for almene boliger og kapitalindskud for friplejeboliger m.v.), som jeg hermed skal besvare. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Søren Egge Rasmussen (EL).

Spørgsmål nr. 18:

Er ministeren enig i KL's tidligere kritik af lovforslaget om friplejeboliger i 2006, hvor KL kritiserer ordningen med friplejeboliger for, at leverandørerne i større eller mindre grad kan komme til at trække på beliggenhedskommunens serviceydelser udover personlig og praktisk hjælp, og at beliggenhedskommunen efterfølgende skal bruge ressourcer på at administrere og opkræve mellemkommunal refusion for de ydelser, friplejeleverandøren ikke leverer – og mener ministeren stadigvæk, at denne kritik gør sig gældende?

Svar:

Jeg har til brug for besvarelsen indhentet bidrag fra Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, som oplyser følgende:

”Idet regler om certificering af leverandører af serviceydelser henhører under Sundheds- og Ældreministeriet, har Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen anmodet ministeriet om at bidrage til besvarelse af spørgsmålet. Sundheds- og Ældreministeriet oplyser:

”En friplejeboligleverandør skal minimum certificeres til at levere personlig pleje, praktisk hjælp og madservice efter servicelovens §§ 83 og 87.

Derudover kan en friplejeboligleverandør blive certificeret til at levere:

- rehabiliteringsforløb efter servicelovens § 83 a,
- socialpædagogisk bistand og træning efter servicelovens § 85,
- genoptræning og vedligeholdelsestræning efter servicelovens § 86,

- ledsagelse efter servicelovens § 97,
- særlig kontaktordning efter servicelovens § 98 for personer, som er døvblinde, eller
- tilbud af behandlingsmæssig karakter efter servicelovens § 102.
- enten samtidig med ansøgning om certificering til at levere personlig hjælp og pleje efter servicelovens §§ 83 og 87, eller på et senere tidspunkt.

Friplejeboligleverandører kan kun indgå lejeaftale med en borger, såfremt de kan levere de ydelser, som borgeren er visiteret til. Friplejeboligleverandører har selv mulighed for at afvise en borger.

Friplejeboliger kan ikke søge certificering til at levere ydelser efter anden lovgivning, som eksempelvis sundhedslovgivningen. Uanset årsagen til at en borger har bopæl i en kommune, er det bopælskommunen (opholdskommunen), der har forpligtelsen til at yde og finansiere de kommunale sundhedsydelser (genoptræning, sundhedspleje, omsorgstandpleje, hjemmesygepleje, alkohol- og misbrugsbehandling), herunder også til de borgere, der har ophold i kommunen via en friplejebolig. Der er således ikke i sundhedsloven hjemmel til at opkræve mellemkommunal refusion for sundhedslovens kommunale sundhedsydelser.

Sundheds- og Ældreministeriet har ikke umiddelbart kendskab til undersøgelser af kommunernes levering af ydelser i friplejeboliger, eller undersøgelser af om og i givet fald hvor ofte friplejeboligleverandører har været nødsaget til at afvise borgere på grund af komplekse behov udover personlig og praktisk hjælp efter servicelovens § 83.”

I øvrigt henvises til besvarelse af spørgsmål nr. 16 ad L10.”

Under henvisning til Sundheds- og Ældreministeriets bidrag om udviklingen som beskrevet ovenfor og til, at KL i deres høringssvar i 2014 i forbindelse med ændring af friplejeboligloven ikke havde tilsvarende betæneligheder, har jeg ikke yderligere at tilføje.

Med venlig hilsen

Kaare Dybvad Bek